

ИЛИЯ БЕШКОВ
ЧЕРНО НА БЯЛО

chitanka.info

— Защо избрахте графиката?

— Аз смятам, че със своите изразни средства графиката е най-близо до човека. Народът не вижда живописно. Той не е много запознат с багрите и закона на багрените съчетания. Затова и предпочита „черно на бяло“. С този израз той е изразил усета си за простота, истина и своя инстинкт за предпазване от украсената имитация.

— А как ще обясните влечението си към смешното и парливото в живота?

— Сигурно нещо у мене не е в ред. Всички смятат, че присмехът е отрицание, а аз правя тъкмо това — смея се над света... Не! — това е любов. Та нали и майките се смеят на децата си, за да допълнят своята любов към тях? Без хумор не може — хуморът е най-изчистената проява на любов!

— А за парливите въпроси?

— Парливите въпроси са парливи, докато се появи смехът. Ако парливите въпроси попаднат върху мушката на хумора — те престават да са парливи. Хуморът е всеопрощаващ. Той е най-леката санкция. Затова, който избягва присмеха, си докарва нещо много по-опасно. Да се смееш на другите е право. Това право обаче може да има само оня, който има кураж да се смее и над себе си!

— Защо и за кого рисувате?

— Рисувам за приятелите си, а това са всички предполагаеми свестни хора по света. Приятелят е една надежда, без която не може да се живее. А защо рисувам, а не правя — да речем — нещо друго? Интересен въпрос. Сигурно никой няма да повярва, но аз умея много работи — само да рисувам не умея. Може би тъкмо затуй се хванах за рисуването. Противоречие ли? Нищо подобно: човек сам си избира най-тежкото наказание. Лично аз не познавам по-трудно нещо от рисуването. Та нали от народа е казано: „Будала, та му лесно!“ Това е една вярна и жестока шега.

— Страдали ли сте от професията си и от своя открит характер?

— В миналото — да. И доста сериозно. Но аз за цял живот съм осъден да нямам друго страдание, освен рисуването и... болестите, което е едно и също.

— Какво най-обичате в живота?

— Младостта и... да ме интервюират.

— А кое ви е най-неприятно?

— Да срещна на пътя си друг старец като мен.

— Какво мислите за бъдещето?

— Бъдеще? За мене тая дума има смисъл само ако се отнася до залез слънце. Утре — това вече е бъдеще за младите.

— Има ли според вас хора, които да ви следват, да се учат от вас?

— За нещастие има и такива. И понеже те рисуват като мен, понякога мисля, че няма вече за какво да рисувам. Но този, който подражава, не е виновен. Виновен е този, комуто подражават. Да те подражават, значи да си във възможностите на имитаторството, а това значи — да си слаб художник. Казвам го за оправдание на подражателите. Иначе — ако се подражава на истински големите майстори — светът да се е предвижил много напред.

— Казахте, че бъдещето е на младите. Но и вие не сте още никак стар; вашите приятели чакат от вас още много. А какво вие бихте поискали от тях?

— Нищо. Виж, ако можеха да ми дадат едно сърце-мотор...

юни 1956

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.